

הגדולה

נעצר, ושהוא בכלל לא עתונאי אלא רמאי. אבל אז לא ידענו על זה. לא אני, ולא אחר.

וכך בא היום החמישי ההוא, שבו כאילו אני קבעתי פגישה עם אהמד על ידי היקב בראשון לציון. השעה הייתה תשע בערב. הייתי עייפה. הלכתי לחדר השני למיטה שלי, כי רציתי כבר להתליף בגדים כדי לשכב לישון. פתאום שמעתי דפיקות בדלת. אהמא אמרה: "תיכנסו!" הדלתות נפתחו וקול זר שאל: "האם נמצאת פה בחורה בשם שרה?"

הלכתי בכיוון הדלת ואמרתי: "אני שרה, מה אתם רוצים?" שני גברים זרים עמדו מאחורי הדלת במרפסת שלנו. אחד מהם אמר: "תצאי, עתונאי אחד רוצה לדבר איתך." אמרתי לו שאם משהו רוצה לדבר אתי שיכנס. הם פנו אלי שוב: "למה את קבעת פגישה עם עתונאי ולא באת?" עניתי שלא קבעתי פגישה עם אף אחד, ואני לא מבינה על מה מדובר.

הם עמדו מאחורי הדלת ואני במרחק של מטר מהם. בנינו עמדו אמי, דודי, ודודתי שימחה. אמי, שהבינה שאהמד שלח אותם, התחילה לצעוק: "הסתלקו מכאן מיד! אני אקרא לשכנים! שהרגל שלכם לא תדרוך פה!" הם הלכו. הסתכלתי דרך החלון וראיתי את אהמד במכונית.

אמי אמרה: "הם באו להטוף אותך. אילו לא צעקתי היו בטח חוטפים אותך." צחקתי

למי יחזור? שרה מחכה בפתח ביתה לאהרן בה החזיר מהעבודה. לפניו משתרע נוף קבוע וחזונוני - בית הקברות של העיר.

(המשך מעמוד 12)

מאחיהם הזקן תקופות ארוכות של מאסר. 20 אלף ל"י - למה? ד"ר שמואל ברנט היה בזמנו אישיות ידועה בעולם הרפואה התל-אביבי. עוד בזמן מלחמת השחרור רכש בית-חולים פרטי ברחוב לייבובלום, ניהל אותו בהצלחה רבה.

אך במרוצת הזמן הלכו עסקיו של בית החולים ופחתו. גם בריאותו של ד"ר ברנט עצמו התרופפה משנה לשנה, עד שנאלץ למכור את בית-החולים תמורת 200 אלף ל"י, לקבלן שועמץ להרוס אותו ולהקים במקומו בית משותף. חודש לאחר המכירה נסר ד"ר ברנט, בהשאירו אתריו אשה, ילדה קטנה ושני אחים. כולם היו שרויים באבל כבד.

שאלת הירושה נראתה פשוטה: כל רכושו, יחד עם 200 אלף הלירות, שקיבל ימים ספורים לפני מותו, הגיעו לבתו ולאשתו, כיורשת יחידה. אך חיש מהר התברר שהעניינים אינם כה פשוטים: שני אחיו של שמואל באו בסענה שחלק מן הכסף מגיע להם. הם פנו לעורך-דין תל-אביבי, ובאמצעותו הגישו תביעה משפטית, אליה צירפו שתי הצהרות כתובות במכונת-כתיבה על טופסי בית-החולים, וחתומות בידי ד"ר ברנט עצמו.

באחת ההצהרות כתב ד"ר ברנט, שהוא חייב לאחיו מיכאל סכום של 8100 ל"י, כמשכורת בעד 18 חודשי עבודתו בבית החולים, ו-2500 ל"י כמתנה תמורת מסי רותו של האח במשך שנים רבות. ההצהרה השנייה הייתה צנועה יותר: ד"ר ברנט הצהיר שהוא קיבל מאחיו צבי הלוואה בסך עשרת אלפים ל"י.

מספר הטלפון מספר. משם התפתחו העניינים בכיוון בלתי-רצוי לשני האחים. האלמנה הצהירה כי שני המיסכים מוזיי-פים, והמשטרה פתחה בחקירה שהביאה למסקנות מעניינות ביותר. התברר שמיכאל לא עבד מעולם בבית-החולים של ד"ר ברנט, רק קיבל רשות לישון בו כשהסתכסך עם אשתו ונאלץ לעזוב את ביתו. הוא גם לא עשה מעולם טרבות לאחיו המבוגר, אלא להיפך: שמואל הילחה לו סכומים קטנים עד שנמאס לו, והוא ירש את האח הלא-יוצלת.

החקירה אף גילתה כי שתי ההצהרות, הנושאות תאריך של סוף 1959, נשאו את חותמת בית-החולים, ובה מספר טלפון אשר שונה שנתיים לפני כן. המשטרה מצאה גם מכונת-כתיבה שבה הודפסו שתי ההצ'רות: אחת השתייכה למשרד מסויים בתל-אביב, והשנייה לנמל חיפה, בו עבד צבי ברנט. הריב המשפחתי על הירושה הסתיים בסוף החודש שעבר. בית-המשפט המחוזי בתל-אביב הרשיע את שני האחים בזיוף מיס-מכים, דן את מיכאל ברנט לשנתיים מאסר ואת אחיו צבי לשנה אחת.

אכזיב

הרעיון הגואל

"אין משרד ממשלתי אחד, שלא תמצא בו תיק עבה על אכזיב, נאנח השבוע אלי אביבי באוזני ידיים שבאו לבקר. ה' גבר שהחל את פרק חייו בגליל, כמת בודד בכפר הערבי הנוטוש, ציין את העובד דה מתוך חרדה. שכן, למרות התיקים ה' עבים ולמרות נכונות כללית לעזור לו, מצא את עצמו נתון במצב קשה. המועצה האור-רית, שנלחמה בו מזה שנים, הצליחה לסגור עליו מכל עבר. בראותה בו גורם מפריע, שאינו מאפשר "פיתוח" מתוכנן וצעקני, הודיעה לו יותר מפעם על כוונתה לסלק מאחת הפגנות היפות ביותר בארץ. אך אלי, המאוהב במקום, התעקש, לא נסח את אכזיב.

המועצה אחזה בנשקה המינהלי, וכשהחל אביבי מקבל ארוחים-בתשלום באכזיב, תבעה אותו למשפט על ניהול עסק ללא רשיון. הוא נקנס, נדרש על-ידי השופט לה' שיג רשיון. כאשר פנה למועצה האזורית, נדחתה הבקשה. מכיוון שבלי האכזיב לא יכול היה להמשיך ולהתקיים, הוסיף אביבי לקבל ארוחים-בתשלום. שוב הוגש נגדו משפט על-ידי המועצה, ושוב נקנס. השבוע עמד בפני משפט נוסף. הפעם, הסבירו לו, צפוי פסק-דין חמור מאוד: קנס עד 1500 ל"י, ואולי גם הוצאת צו להריסת האכזיב. כל ידידיו של אביבי במשרדים השונים לא יכלו לעזור לו יותר. התיקים המלאים העירו על נסיבותיהם הקודמים, אשר כולם לא הועילו, או, בשיחה מיקרית עם ידי, צץ הרעיון הגואל.

אגודת אוהדים. יעץ לו הידי: "למה לך ללחום בחזית שכופה עליך המועצה ה' מקומית? למה לך לבקש רשיון ממנה, מ' תוך בטחון שלא תקבלו? למה לך להחזיק את האכזיב כעסק, ולתת בכך תואנה ל' מועצה המקומית?"

"למה?" תמה אביבי, "כדי להתקיים ב' מקום הנה."

הפתרון שנחקל: אלי אביבי יקים אגו-דת שוחרי אכזיב, אשר אליה יצטרף כל אורח בישראל המאוהב בפיתח-החמד וה' רוצה בקיומה ובהמשך סיגוונה המקורי. כל מצטרף יקבל פנקס-חבר וסמל מיוחד, אשר יקנו לו זכות לבקר ולהימצא בשטח כרצונו, להתאכסן ללא תשלום, ליהנות מן המוזיאון ולבלות בבנין הערבי שלפני שנתים שימש מועדון-לילה. הוא לא ישלם דבר תמורת הנאות אלה, ולכן לא ייחשב המקום לעסק המצויין רשיון.

אוהדי המקום יתחייבו לספקו ולהבטיח את עתידו. הדרך: תשלום דמי-חבר שנתיים, בסך 25 ל"י, אשר יוכנסו לקופת אגודת שוחרי אכזיב.

אחד מחבריו של אביבי, עורך-דין תל-אביבי, כבר התנדב להקים את האגודה כ' חוק. אלי אביבי, אשר ירכז את דמי-הח' רים בהיותו גיבור האגודה, יוכל להבטיח את המשך קיומו וטיפוחו של המפעל. יחד עם זאת יובטח גם המינימום הדרוש לו למחיתו.

למועצה המקומית, הוא מקוה, לא יהיה פתחון-פה. הוא מצפה עתה להיווכח, תוך כמה זמן ישלחו 100 החברים הראשונים של האגודה את דמי-החברות השנתיים של' הם לביתו באכזיב.

דרכי חיים

ירושתו של או'הנרי

ירושה בלתי-צפויה, בסכום של 195 אלף לירות ישראליות, נפלה במפתיע, לפני כחודש ימים, לידיה של צעירה בת עשרים, הושבת רמת-גן.

הסיפור על הנערה הצעירה, הענייה, שזכ' תה כיום בהיר אחד ברכוש כה רב, פורסמה בראש העמוד הראשון של מעריב ב'5 ינואר - ללא שם הנערה, אך בצירוף הפרטים האחרים:

הצעירה ביקרה את אחותה בניו-יורק. באחד מטיולי בערי הגדולה נקלעה במיקרה ללחיה באולם של קברן. משהו לקח שם את שמה וכתובתה. לאחר יותר מחצי שנה קיבלה ידיעה, כי לזכותה עומד סכום של 195 אלף לירות, חלקה בעוננו של אדם ערירי ללא קרובים. מסתבר כי המת, ש' ללווייתו נקלעה, כתב בצוואתו כי את כספו יירשו אותם אלמונים שיבואו במיקרה ו' יהיו נוכחים בלווייה.

לא מהאצבע. כל מי שהחליט, בעיק' בות ידיעה זאת, להפסיק לעבוד ולהתחיל ללכת ללווייתו, יכול לחזור בו מהחלטתו, לשוב לעבודתו, כי הסיפור כולו, מתחילתו ועד סופו, לא היה ולא נברא.

הידיעה דמתה במקצת לסיפורי או'הנרי או דיימון ראניון, עוררה רינונים כחוגי העתונאים.

השבוע הסתובב באותם החוגים סיפור אחר: צבי לביא, בעל הרשימה, בילה ערב בחברת ידידים שערכו לו מתיחה. הם סיפרו לו את הסיפור הבדוי על כל פרסיו, והוא פרסם אותו בעיתונו. לאחר שנגדע הדבר, נקרא לביא למערכת, קיבל נזישה חמורה מהעורך.

הגיב על כך צבי לביא: "אני מוכן להשבוע שהסיפור הוא אמיתי. הוא אמיתי כמו ששמי צבי לביא. אני חושב שמישהו פשט רצה לעשות לי עניינים. לי החוט הראשון של האינפורמציה מסרה לי חברה שלי. מסיבות שונות איני רוצה להוכיח את שמה. אני הולך איתה, כבר שנה וחצי וסומך עליה במאת האחוזים."

"במו עיני ראיתי את הנערה, והיא הש' ביעה אותי לא לפרסם את שמה. אפילו שמעתי את האמא שלה אומרת לעורך-דין: תראה כמה הבת שלי פקחית, שהיה לה שכל ללכת ללווייה של גוי. זה אמנם טופר לי בחוג ידידים על-ידי ארבעה אנשים. אבל זה לקח לי כמה ימים עד שפיתחתי את אכל הדברים. לפני זה בודקתי אותם היטב, ו' וידאתי שהם נכונים."

"מה יש? גם או'הנרי לא מצץ את ידיעותיו מהאצבע?"

מזה. אבל אהמא חזרה שוב ושוב על השטרי יות האלה ומיר רצה למישטרה. שעה אחרי זה היא באה עם נידת מישטרה שבה ישב סמל משטרה בשם דייג. דייג לקח ממני עזות, אצלנו בבית, בנוכחותה של כל ה' מישפחה. הוא רשם את הכל, מה שאמרתי אני ומה שאמרה אהמא במקומי. אחר כך חתמתי על זה מה שהוא כתב. ואין הייתי יכולה לא לחתום?

בידוי בניידת

אחרי זה דרש ממני דייג לנסוע איתו ולחפש את אהמד בכל מיני מקומות ב' ראשון-לציון. נסעתי שקטה, כי הייתי בטוחה שאהמד לא נמצא בראשון-לציון. ידעתי שבאותה תקופה הוא ישן ברמת-השרון. דייג ציחה עלי להביא אותו לידידו ה' יהודי של אהמד, ושם דרש ממני שיהייר לו את כל הנגטיבים מהתמונות שבהן רואים את אהמד ואותי. הוא לקח את הנגטיבים ולא רצה להחזיר אותם. נסענו בניידת רק שניים, דייג ואני. דייג אמר אז: "אם אני אתפוס הלילה את אהמד אני אגמור איתו." כך הסתובבנו עד שני ארבע לפנות בוקר. חזרנו בניידת המישטרה דרך הפרד'סים. פתאום דייג התחיל לחבק אותי ולע' שות עוד כל מיני דברים אחרים. אמרתי לו: "איך אתה לא מתבייש? מה אתך? יצאת איתי לבלות או בתפקיד?" הוא הסביר לי שזה ככה סתם, שהוא מתייחס אלי כמו לבתו. אוי-ואביב אם הוא עושה דברים כאלה עם בתו.

בתחנת המישטרה הוא אמר לי שאני צריכה לחתום על הפרטיכל, על כל החיפוי שים שלנו, ולקח אותי לחדר נפרד. שם שוב התחיל עם השטויות שלו, אבל אמרתי לו שאצעק. אז הוא החזיר אותי הביתה.

אהמד חף מכב פשע

א רק דייג היה מבקר אצלי באותו זמן בביתי. כל יום בא אלי גם ה' שוטר זהבי, שדיבר אתי כדי שאני לא אשנה את דעתי. פעם בא אלי אפילו הקצין שטינברג, מפקד מישטרת נס-ציונה, ואמר שאם אני אשנה את עזותי שמסרתי למישטרה, הם יכניסו אותי לשלוש שנות מאסר בעד מסירת הודעה כוזבת. אבל אני הייתי מוכנה או לעשות את הכל כדי להציל את אהמד. ראיתי את תמונותיו בענוס-הזה ואו, מהכתבה, נודע לי שאהמד יצא ממעצר. התחלתי לחפש אותו. הלכתי לידידו וביקשתי ממנו שיפגיש אותי עם אהמד. סוף-סוף סידרנו את ה' פגישה. יצאתי אז מהבית בשעה ש' וחצי בבוקר, כשאמי יצאה לעבודה, ונסעתי ב' טכסי ספיישל לתל-אביב. בשעה 11 כבר חזרתי, ואיש לא הרגיש שהסתלקתי. הייתי במצב נפשי נורא, ולא ידעתי מה לעשות בכדי להוציא את אהמד מהצרה. ה' כנתי גזיון ורעל עכברים וחששתי להתאבד אם יכריחו אותי לחזור לבעלי לשעבר. שלושה ימים לפני מועד המישפט שלה' חי מכתב. כתבתי את הכתובת: "לכבוד אוני השופט בבית-המישפט המחוזי תל-אביב." חשבתי שככה זה יגיע. במכתב הזה כתבתי את הכל. חזרתי אולי 100 פעמים: "אהמד חף מכל פשע." הודעתי שאני מסרתי עדויות שקר וכתבתי על כל השיחות, גם במישטרה וגם בבית. כתבתי גם על כל מה שהיה עם דייג. כתבתי שהמישפחה שלי רוצה להחזיר אותי לבעלי הקודם, ושאני אמות אך לא אחזור. אחרי הבישפט הלכתי עם אהמד. כמובן שאהמד ידע כבר מראש שאני אלך איתו. את התכנית קבענו כשנפגשנו בתל-אביב. יום קודם לכן הצלחתי להבריח את ה' בגדים שלי מחוץ לבית. וכך הגענו ישר לצריף הזה.

עד כאן ספוריה של שרה. בנתיים מתגורר הזוג בצריף שאין בו חשמל, אין בו מים ואין בו נוחיות. ב' ימים לא גידיו של עובד באשרדים בחפירות, אך בימי גשם הוא נשאר בצריפו, מתכנן את צעדיו הבאים. כי המשפט נגד האדם שהעז לשביר מחיצות לאומיות, עומד להתחדש בשבוע הבא.